

De Firma Intimidatie en Bedrog

WIETSKE DE BLOCQ VAN SCHELTINGA

WILLEM
UITGEVERIJ
HERMAN

Colofon

Titel De Firma Intimidatie en Bedrog
ISBN 978-90-9036729-3
NUR 402
Vormgeving Coco Bookmedia
Redactie Eveline Broekhuizen
Eindredactie Giovanna Jansen, Marianne Flim
Foto auteur Yvonne van Woudenberg

© 2023, Wietske de Blocq van Scheltinga

De firma Intimidatie en Bedrog is uitgegeven door Uitgeverij Willem Herman. Op de inhoud van dit boek rust auteursrecht. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

Het boek is geschreven op basis van de persoonlijke ervaringen van Wietske de Blocq van Scheltinga.

Past Reality Integration (PRI), Ingeborg Bosch en Lenneke van Hastenberg worden in dit boek bij naam genoemd. Voor alle andere personages en organisaties in dit boek zijn – tenzij nadrukkelijk anders vermeld – uit privacy-oogpunt en vanwege de zeer persoonlijke verhalen, gefingeerde namen gekozen.

Waar in dit boek Past Reality Integration of PRI staat geschreven kan dit gelezen worden als Past Reality Integration® of PRI®, dus als geregistreerd merk.

Voor Giep

Inhoud

Voorwoord	11
Proloog	13
Overspannen	14
Nog een klap	19
Intake	21
Therapie en herstel	24
Dit wil ik!	27
Introductieworkshop	30
Ballotage	34
Eerste opleidingsdag	39
Leertherapie	46
Eerste PRI-strategiedag	50
Aleid	56
Eerste opleidingsweek	57
Kotsen	63
Intensive	67
Druk!	75
Toets	81
Tweede PRI-strategiedag	83
Onderbroeken	91
Bedrog	93
Aankomst in Frankrijk	100
Maandagochtend: stiltewandeling	105
Maandagmiddag: Tara	107
Opdracht	111
Maandagavond, in de gîtes	113
Dinsdagochtend: kruisje achter je naam	115
Dinsdagmiddag: karkas	121
Marijke	126
Woensdagochtend: mediteren	128

Woensdag: 'vrije' dag: oefenen	130
Woensdagmiddag: demo	134
Donderdagochtend: evaluatiegesprekken	136
Donderdag bij de gîtes: knakworsten	140
Donderdagmiddag: verontmenselijkt	142
Donderdagavond: angstknop	147
Vrijdagochtend: verraad	150
Verdeel en heers	155
Intimidatie	160
STOP!	170
Terugreis	172
Ontspannen	176
Bye Bye	177
Epiloog	180
Hoe verging het de anderen?	185
Stichting Keurmerk Beroepsopleidingen	188
Hoe verging het PRI?	190

*To those of us who knew the pain
Of valentines that never came
And those whose names were never called
When choosing sides for basketball*

'At Seventeen', Janis Ian

Voorwoord

Moed. Die is nodig om toe te geven als je eens een verkeerde afslag in het leven hebt genomen, een totaal verkeerde beslissing of keuze hebt gemaakt. Moed om de onvermijdelijke schaamte te erkennen, en moed om daar eventueel publiekelijk voor uit te komen. Je stelt je daarmee immers nogal kwetsbaar op, niet in de laatste plaats omdat je niet weet hoe anderen zullen reageren op je bekentenis.

Moed is precies wat Wietske de Blocq van Scheltinga met haar lezenswaardige boek *De Firma Intimidatie en Bedrog* toont. Door omstandigheden en het onvermijdelijke toeval besloot zij zich in 2016 aan te melden voor een opleiding tot PRI-therapeut. PRI staat voor *Past Reality Integration*, een alternatieve therapievorm die in de jaren negentig van de vorige eeuw is ontwikkeld door psycholoog Ingeborg Bosch.

Als we de grondlegster mogen geloven, zou PRI gebaseerd zijn op een model hoe je verleden je huidige leven ongewenst beïnvloedt en voor emotionele blokkades zorgt – zogeheten afweren in PRI-jargon. Zelfs een normale jeugd zou trauma's bevatten voor een kind – iets dat Bosch als "haar grootste ontdekking" beschouwt, zonder daarbij in de verste verte naar bijvoorbeeld ene Sigmund Freud te verwijzen. In onze vroegste kindertijd, waaraan we dus geen bewuste herinneringen hebben, zou de oorsprong van onze trauma's en bijbehorend psychisch leed liggen. Zonder daarvoor ooit enige evidentie in de vakliteratuur te hebben aangedragen pretendeert Bosch effectieve technieken en tools te hebben ontwikkeld om die afweren te ontman-telen. Bewezen effectief is PRI na ruim een kwart eeuw dus nog allerminst gebleken. Niettemin claimt Bosch dat haar methode een elixer is voor tal van uiteenlopende psychische aandoeningen zoals anorexia nervosa, burn-out, seks- en relatieproblemen en verslaving.

Wél bewezen effectief, en dat maakt het boek van Wietske pijnlijk duidelijk, is dat er maar één iemand echt beter (lees: slapend rijk) wordt van PRI: de in een fraai stulpje in Frankrijk residerende *la Bosch* zelf. Achter PRI blijkt een nogal pervers verdienmodel te schuilen, ontdekte Wietske gaandeweg haar peperdure opleiding. Bosch heeft haar geesteskindje namelijk als merk geregistreerd. PRI-therapeuten, of ze nu zoals de meesten in een *never ending* opleidingstraject zitten of eindelijk gecertificeerd zijn, betalen jaarlijks licentiegeld als vergoeding aan Bosch om PRI überhaupt te mogen geven. Het deponeren van een behandelwijze als handelsmerk geldt evenwel als hoogst ongebruikelijk onder bonafide psychotherapeuten, om niet te zeggen verwerpelijk. Het financiële boekje dat Wietske over PRI opendoet en het geld dat zij is kwijtgeraakt, is voor een weldenkende buitenstaander nauwelijks te bevatten.

Het venijnige aan die hele PRI-opleiding, en dat maakt Wietske eveneens pijnlijk duidelijk: mensen worden erin gezogen en wijs gemaakt dat ze deel uitmaken van een heel bijzonder en uitverkoren groepje mensen. Zie daar nog maar eens van los te komen zodra je daar echt in bent gaan geloven en ook het nodige hebt geïnvesteerd. Gelukkig is dat Wietske uiteindelijk gelukt; haar ontboezemingen daarover zijn confronterend om te lezen en zij spaart zichzelf daarbij niet.

Ondanks enkele kritische stukken in de media is de PRI-opleiding opmerkelijk genoeg nog altijd gecertificeerd door de Stichting Keurmerk Beroepsscholingen (SKB). Dat is een gotspe. De inkijk die Wietske biedt, maakt duidelijk dat die opleiding inhoudelijk en qua studiemateriaal en begeleiding weinig voorstelt; die draait hoofdzakelijk om de verering van Bosch zelf en haar dubieuze gedachtengoed. De titel van dit boek zegt genoeg. Het is dan ook te hopen dat *De Firma Intimidatie en Bedrog* ertoe bijdraagt dat die certificering eindelijk wordt teruggedraaid en dat mensen die overwegen zich aan te melden voor de opleiding daarvan zullen afzien. En wellicht dat thans nog actieve PRI-therapeuten dezelfde moed zullen opbrengen als Wietske, en hun relatie met die *lieve, lieve* Ingeborg nog eens kritisch zullen heroverwegen. Verkeerde beslissingen zijn er immers om op terug te komen, al dan niet publiekelijk.

Dr. Vittorio Busato is psycholoog, auteur en journalist

Proloog

Intuïtief weet ik dat ik nu aan de beurt ben.

Het is intussen 42 graden in de kleine ruimte. Laag gewelfd plafond, witte gestucte muren. De enorme klok aan de wand tikt de seconden weg, de wijzers lijken nauwelijks te bewegen. De grote openslaande deuren zijn gesloten. Onze slippers en schoenen liggen voor de deur, een rommelig ogend allegaartje, net als de meubels. Ik hoor het zachte, regelmatige geruis van de staande ventilator in de hoek. Op de lage tafel in het midden staat een laptop open, een microfoon staat ernaast.

Iedereen zwijgt, niemand wil de volgende zijn die de schuld krijgt, tegen wie geschreeuwd wordt, bij wie plenair een regressie wordt gedaan.

Mijn zwarte jurkje is klam van het zweet. Ik heb de hele week al mijn best gedaan om onzichtbaar te zijn en nu zou ik het liefst helemaal verdwijnen in de witte bank.

Mijn medestudent kijkt naar de opleider en krijgt een goedkeurende blik. 'Toe maar, zeg het maar.'

'Wietske, Wietske is ook niet te vertrouwen.'

De opluchting van de anderen is bijna voelbaar, iedereen richt zijn blik tot mij.

Mijn lichaam wordt slap, het lijkt of het niet meer bij mij hoort.

Overspannen

Ik maak me intussen ernstig zorgen over jouw functioneren, Wietske.

Het is de eerste mail die ik open die ochtend. Na die eerste zin volgt een opsomming van de onvrede van Mark over mijn functioneren. De mail is midden in de nacht verstuurd, om 1.12 uur, en het lijkt of deze met een dronken pen is geschreven, de frustratie druipt ervan af. Het is in de organisatie publiek geheim dat Mark een alcoholprobleem heeft. Bij hr weten we dat hij zijn rijbewijs een tijd kwijt is geweest waardoor hij de bedrijfsauto niet kon gebruiken.

Een paar maanden voor deze mail was ik in deze organisatie gestart. Een mooie klus in een lange rij van interimopdrachten als human resources (hr) professional. Het was een kleine, financieel zeer gezonde, professionele organisatie die in korte tijd in aantal medewerkers verdubbelde als gevolg van een fusie. De basis was op orde, ik had de opdracht om hr naar een hoger plan te tillen, 'hr 2.0'.

Een fijne bijkomstigheid was dat het dicht bij huis was, een kwartiertje rijden. Ik hoefde niet vroeg op en ik had nooit files. Het kantoor lag in een oude villawijk, een omgebouwd schoolgebouw, wit met een rieten kap. Binnen was het licht, stil, er was veel kleur gebruikt, het meubilair was modern.

De opdracht was een kolfje naar mijn hand, ik vond het heerlijk om als ervaren 'hr-buitenboordmotor' en als businesspartner mijn kennis en ervaring te munten en snel waarde toe te voegen. De organisatie was klein en informeel, ik voelde me als een vis in het water. Door de inventariserende gesprekken die ik voerde, leerde ik de organisatie en de hr-behoefte goed kennen en andersom, mensen leerden mij kennen. Ik werkte met veel plezier samen met Ingrid, mijn directe collega.

Na een paar weken presenteerde ik mijn plan aan de directie en het werd goed ontvangen, ik kreeg de opdracht om het verder vorm te gaan geven en uit te voeren. Ook betrok het managementteam (mt) me bij de ontwikkeling van de totale strategie van de organisatie, hr werd ook daarin belangrijk gevonden. We werkten geregeld samen op een externe locatie aan de nieuwe plannen.

Midden in dit proces, toen ik een aantal maanden bezig was, werd Mark geïntroduceerd als interim salesdirector. Hij was de broer van een van de eigenaren van het bedrijf. Ik vond het een goede beslissing, ik had al gemerkt dat de drie oprichters van het bedrijf goed konden ondernemen, maar het managen en structureren van een organisatie vergt andere capaciteiten. Op Google en LinkedIn zag ik dat Mark een ervaren manager en adviseur was, niet alleen op commercieel gebied, maar ook op het gebied van het begeleiden van strategische processen in organisaties. Ik stelde me voor dat Mark en ik als interimmers en externe adviseurs samen zouden optrekken, samen konden we wat meer gewicht in de schaal leggen. Ik keek uit naar zo'n samenwerking.

Mark maakte net als ik een 'rondje langs de velden' om alle afdelingen te leren kennen en tijdens mijn kennismaking met hem sloeg mijn bullshitbarometer direct uit in het rood. Na jaren ervaring bij tientallen organisaties in het bedrijfsleven was die barometer bij mij zeer nauwkeurig afgesteld. Bij Mark wees alles op bullshit: defensieve houding, haantjesgedrag, zichtbaar niet echt geïnteresseerd in mij of in het hr-plan. Eigenwijs, hij wist alles al.

Zijn rode gelaatskleur, pafferige uiterlijk en het feit dat hij altijd kauwgum binnen handbereik had, verraadden toen al zijn alcoholisme, ook daar heb ik een neusje voor. Ik was zelf jaren daarvoor met behulp van een training gestopt met drinken. Niet dat mijn alcoholinname zo problematisch was dat ik niet meer kon functioneren, maar het was wel een zorg. Nadat mijn relatie was geklapt omdat bleek dat mijn vriend al tijdens mijn zwangerschap een relatie had met een andere vrouw, had ik er plotseling alleen voor gestaan met een kind van veertien maanden oud. Ik was mijzelf in toenemende mate gaan verdoven met wijn en sigaretten. Een vader met een fors alcoholprobleem en de mogelijke genetische belasting als gevolg daarvan hadden voldoende aanleiding gegeven om hulp te zoeken. Ik heb sindsdien nooit meer gedronken en ben jaren betrokken geweest bij 'vrij van alcohol'

trainingen waar ik mocht assisteren. Mark had zomaar een deelnemer kunnen zijn.

Mark werd als mt-lid betrokken bij het strategieteam en nam deel aan de eerstvolgende meeting die we extern hadden. Hij had de opdracht om de commerciële strategie te ontwikkelen en te integreren in de plannen voor de langere termijn. Het mt had mij gevraagd om een presentatie voor te bereiden met de stand van zaken, dan zou Mark ook kunnen aanhaken.

We zaten die middag op de externe locatie waar we altijd zaten, een omgebouwde boerderij. Ik was expres wat eerder, zodat we op tijd konden beginnen en ik me goed kon voorbereiden. Een medewerker van het restaurant wees me naar de zolder, die was voor ons gereserveerd die dag. Ik liep twee krakende houten trappen op en kwam via een donker halletje in een grote hoge ruimte. Alles was van hout, de ramen waren klein, het was donker. Aan de zolderbalken hing iets wat leek op een antiek landbouwwerktuig. Niet ver van de vergadertafel stond een projectiescherm op een gammele standaard. Ik sloot mijn laptop aan op de beamer, mijn presentatie was net zichtbaar. Ik liep alles nog eens door en was tevreden. Een voor een kwamen de drie directeurs binnen en gingen zitten.

Mark kwam als laatste aan, telefoon aan het oor. Luide stem, hij klonk geïrriteerd. Hij deed wat onhandig zijn jas uit, gooide zijn tas neer en ging achteruit hangen op een van de stoelen. De tafel schudde een beetje, het scherm met de eerste sheet van mijn presentatie ook. Toen Mark het gesprek had beëindigd rolde hij de mouwen van zijn overhemd op, leunde voorover, keek wat rond en zei: 'Zo jongens, wat gaan we doen vandaag?'

De drie directeurs zeiden niets dus ik nam het woord. 'Ik heb voor vandaag een presentatie voorbereid waaruit duidelijk wordt waar we staan in dit proces. Het is nu van belang dat we de hele strategische agenda verder afstemmen, ook op het gebied van commercie. Als het goed is hebben jullie de presentatie per mail ontvangen van Ingrid.' Er werd bevestigend gemompeld, een van de heren zat druk te typen achter zijn laptop. Ik begon mijn presentatie, aan de hand van de dia's legde ik uit wat we tot nu toe hadden gedaan en wat nog afstemming behoefde.

Toen ik nog niet op de helft was van mijn presentatie riep Mark: 'Is hier ook iets anders te drinken dan water?' Hij stond op, liep naar de telefoon in de ruimte en belde de bar beneden. 'Kunnen jullie even

een bestelling op komen nemen hierboven?' Ik zat weer midden in de presentatie toen een medewerker van het restaurant aankwam om op te nemen wat we wilden drinken. Mark bestelde bier, de rest nam frisdrank of een sapje. 'O ja, doe ook maar twee porties bitterballen,' riep Mark de medewerker na. Ik rondde de presentatie af en toen was het stil.

'Hoe komen jullie hier nou bij?' riep Mark ineens. 'En wat is dit voor een flutpresentatie?' De andere deelnemers schrokken, degene die zat te typen sloot zijn laptop. Mark stond op, rolde de flip-over standaard die in de hoek stond naar de tafel en presenteerde met een stift in de hand en veel gebaar zijn visie op hoe je strategie ontwikkelt. 'Ik heb eens gekeken wat jullie hebben gedaan in dit proces tot nu toe, maar dat lijkt natuurlijk nergens op!'

Toen de medewerker van het restaurant terugkwam met een dienblad drankjes onderbrak Mark even. Na een grote teug bier vervolgde hij zijn betoog. 'En hr kan wel zogenaamd klaar zijn, maar dan ben je toch een soort van naïef konijn als je denkt dat dat de basis is voor je strategie!' Mark had intussen de volledige aandacht van de anderen, ik was in gedachten afgehaakt, bang voor wat zou komen. Het plan dat met veel enthousiasme was ontvangen en mijn eerdere inbreng in de strategische sessies werd binnen een kwartier met een glas bier en een grote mond van tafel geveegd. Ik kreeg geen enkele bijval, Mark had zijn punt gemaakt en was intussen volledig in de *lead*.

Ook na deze meeting werd ik in vergaderingen geregeld door Mark openlijk gediskwalificeerd en mijn rol en betrokkenheid werden steeds kleiner. Het hr-plan verdween naar onderaan de strategische agenda en ik raakte, ondanks dat ik hier aandacht voor vroeg bij mijn opdrachtgever, steeds verder geïsoleerd. Iedereen liet zijn oren hangen naar Mark en binnen enkele maanden werd besloten hem te benoemen als managing director. Daarmee kreeg hij alle zeggenschap over de organisatie, hr zou onder hem gaan vallen.

In reactie daarop deed ik wat ik tot dan toe steeds vaker deed: ik ging vechten. Vechten voor mijn positie, het belang van mijn opdracht, proberen mijn gelijk te halen. Ik deelde dag in dag uit mijn verontwaardiging met Ingrid, we roddelden wat af, met de deur van ons kantoor dicht. De spanning tussen Mark en mij bouwde zich voelbaar op.

De mail van die ochtend komt dus niet als een verrassing, Maar de timing, de vorm en de inhoud zijn verpletterend. Per mail? Midden in de nacht? Het brengt me volledig van mijn stuk. Ik bel mijn collega Ingrid, begin te huilen en met horten en stoten vertel ik haar wat er gebeurd is. Ze begrijpt het niet goed. Ik ben altijd opgeruimd, doortastend, vol humor, doe een goede opdracht en nu dit? 'Kom op Wiets, laat je niet op je kop zitten.'

Maar ik zit er helemaal doorheen, de spanning die zich had opgebouwd, de onzekerheid. Het energiek doet zijn werk en het is of ik in één keer leegloop. Ik kan niet meer en meld me ziek. Voor de zekerheid meld ik me ook ziek bij mijn arbeidsongeschiktheidsverzekering, al hoop ik dat ik binnen de wachttijd van dertig dagen weer elders aan het werk zal zijn. Met mijn staat van dienst zou dat geen probleem moeten zijn.

Van de opdrachtgever hoor ik niets meer, behalve dat Martien, een van de projectmanagers, contact met me opneemt om lopende zaken over te dragen. Dat doen we een ochtend bij mij thuis. Ik stuur een laatste factuur en dat is het.